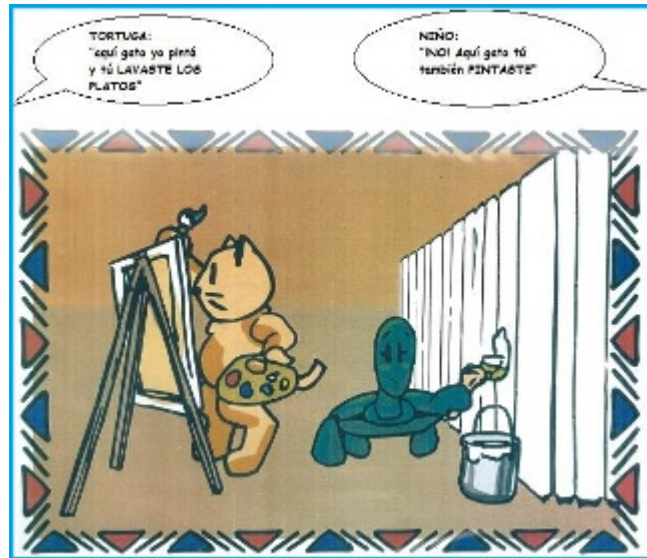

Detecció del trastorn específic del llenguatge en infants

07/2014 - **Filologia**. Les persones amb trastorn específic del llenguatge (TEL) tenen dificultats persistents per adquirir i usar certes estructures de la seva llengua nativa, sense una raó evident. Aquesta alteració es manifesta de manera diferent segons la llengua. Els resultats d'una investigació amb nens castellanoparlants mostren que la flexió verbal és problemàtica per als nens amb TEL i que es poden utilitzar diferents índexs de desenvolupament gramatical per distingir els nens amb TEL dels que no en tenen.

El trastorn específic del llenguatge (TEL) és un retard en l'adquisició de la llengua materna sense una raó evident. Els subjectes amb TEL no mostren cap problema de tipus auditiu, cognitiu, neurològic, anatòmic, d'interacció social o d'intel·ligència, però tenen una persistent dificultat per adquirir i usar certes estructures de la seva llengua nativa. Els estudis longitudinals amb bessons monozigòtics i dizigòtics suggereixen que existeix un component genètic en l'aparició del trastorn. Hi ha evidència clara que aquesta alteració del llenguatge es manifesta de manera diferent en diferents llengües. Sabem per exemple que la flexió verbal és problemàtica per als subjectes amb TEL parlants d'anglès, mentre que els parlants d'italià troben dificultat amb l'ús d'articles o els parlants de català amb l'ús de clítics d'objecte directe.

Aquest article es refereix a l'ús de la flexió verbal en nens castellanoparlants amb TEL. Per a això, es van analitzar dades de la parla espontània i de proves de llenguatge tant de nens amb TEL com de nens de desenvolupament normal. Es van utilitzar 7 mesures o índexs de desenvolupament gramatical en l'observació del nivell de correcció de les oracions produïdes pels nens:

1. MLUw (mida mitjana del nombre de paraules per emissió)
2. MLUm (mida mitjana del nombre de morfemes per emissió)
3. MLUvp (mida mitjana del nombre de paraules en frase verbal)
4. MLTU (mesura mitjana d'unitat terminal o clàusula)
5. ETU (errors per unitat terminal o clàusula)
6. NDW (nombre de paraules diferents)
7. SUB-I (índex de subordinació)

L'objectiu del nostre estudi era saber si la flexió verbal és problemàtica per als nens castellanoparlants amb TEL i si és possible distingir els nens amb TEL dels nens amb desenvolupament normal utilitzant aquests índexs de desenvolupament del llenguatge; és a dir, si poden ser utilitzats com a marcadors clínics / diagnòstics. Les nostres dades indiquen que efectivament, la flexió verbal és problemàtica en subjectes castellanoparlants amb TEL i que totes excepte la mesura ETU poden ser utilitzades per distingir fidelment els nens amb TEL dels que no en tenen.

Myriam Cantú-Sánchez

Departament de Filologia Catalana

Grinstead, John; Baron, Alisa; Vega-Mendoza, Mariana; De la Mora, Juliana; Cantú-Sánchez, Myriam; Flores, Blanca. [Tense Marking and Spontaneous Speech Measures in Spanish Specific Language Impairment: A Discriminant Function Analysis](#). *Journal of Speech, Language, and Hearing Research* 56: 352-363. 2013. DOI:10.1044/1092-4388(2012/11-0289).